

A LA GENT GRAN

Poc a poc la vida, envelleix a tots,
els qui podem gaudir-la cada dia,
procurem allunyar la melangia,
i viure-la bé, mal que sigui a glops.
El pols potser ens tremola dintre el pit,
quan algun fet, no és del tarannà nostra,
més de serenor hem de donar mostra,
emprant el millor de nostrasentit.

Tal vegada enyorem enfervorits,
aquells vells temps de goig i fortalesa,
mes si servem la teia encesa,
ens mirarem enjoiats i ben florits.
Tal vegada algun temps oblidat,
haurem viscut jornades de tristesa,
també tingut bells moments de puresa,
però sempre amb el cor enamorat.

Mai deixarem a l'oblit, ni l'enyor,
a qui dona sentit a nostra vida,
a la dona que esclatà florida,
i a qui vàrem entregar nostra cor.
Som gen gran, gent sensata, gent de seny,
responsables dels qui venen darrera,
pels fills, nets i besnets nostra quimera,
es ferma voluntat que ens empeny.

Si encara dintre el pit ens batega el cor,
amb igual serenor de juvenesa,
si ens domina la mateixa tendresa,
vol dir que tenim encès l'amor.
Perquè això ens dona vida bons companys,
revifant la il·lusió que ens acompanya,
aquella imatge pura, que no enganya,
i que puguem servir-la per molts anys.

ESTEVE PERICH SALA